

РЕШЕНИЕ

№ 22929

гр. София, 03.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 23.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4775** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба подадена от Н. В. Н., с ЕГН хх против заповед № GRAM-1343705 от 08.04.2025 година, издадено от А. А., командир на отделение към II РУ-П. при ОД на МВР-П.. Със заповедта му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП- временно отнемане свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.
Заповедта се обжалва като неправилна и незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Претендира присъждане на разноски.
В съдебно заседание, старните редовно призовани, не се явяват и не се представляват.

От фактическа и правна страна.

Настоящия съдебен състав намира, че жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Разгледана по същество е неоснователна по следните причини:

Акт за установяване на административно нарушение серия ГА бл. № 1374927 (л.6 от делото) е съставен на Н. Н., за това, че на 08.04.25г., около 16,46 часа, в [населено място] на [улица], движейки се в посока от [улица]към [улица], управлява собствения си лек автомобил хх, с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка с Алкотест дрегер 7510 е отчетел положителен резултат за алкохол – 1,78 прмила. На жалбоподателя бил издаден талон за медицинско

изследване № 129628.

Със ЗППАМ № ГРАМ-1343705 от 08.04.2025 година, издадено от А. А., командир на отделение към II РУ-П. при ОД на МВР-П.. Със заповедта му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП-временно отнемане свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Заповедта е била връчена на 08.04.25г. и е обжалвана с жалба вх. №177/10.04.2025 г., поради което съдът приема, че е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

При така изложените фактически данни, които се подкрепят от приложените по делото писмени доказателства съдът достига до следните правни изводи:

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица, което видно от приложените към преписката документи е така – заповедта е издадена от А. А., командир на отделение към II РУ-П. при ОД на МВР-П.. В този смисъл процесната заповед се явява издадена от компетентен орган в рамките на неговата правомощия.

Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя. Като всяка една принудителна административна мярка, процесната има преустановителен и превантивен характер, поради което при констатиране на съответното административно нарушение законът изисква предприемане на незабавни фактически действия, в случая - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС.

Заповедта е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на [чл. 174, ал. 4](#) установените стойности са определящи.

В случая е налице първата хипотеза на цитираната правна норма - жалбоподателят е управлявал собствения си лек автомобил, като при предприетата проверка е регистрирано от технически средство наличие на алкохол. Прилагането на ПАМ не предполага изследване на вината (за разлика от административното нарушение и престъплението), тъй като става въпрос за индивидуален административен акт, който не изисква във фактическият си състав виновно поведение, а само проявата на обективни факти и обстоятелства, поради което безспорно са налице материалноправните предпоставки за налагане на издадената ПАМ. Конкретните факти,

субсумиращи се в хипотезата на [чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП](#) са установени с АУАН, съставен от компетентни длъжностни лица, който съгласно [чл. 189, ал. 2 ЗДвП](#) има обвързваща доказателствена сила до доказване на обратното. Констатациите на административния орган не са оборени по надлежния ред от страна на жалбоподателя, в чиято тежест е да докаже твърдяната от него липса на материалноправните предпоставки за издаване на оспорения административен акт.

В случаите по [чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП](#) административният орган действа при условията на обвързана компетентност, което означава, че при установяване на фактическите основания, визирани в хипотезата на правната норма, както е в случая, същият няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи принудителната административна мярка или не, а в условията на обвързана компетентност е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание.

Съдът намира, че оспорената заповед съответства и на целта на закона. Анализът на разпоредбата на [чл. 171 от ЗДвП](#) сочи, че мерките от вида на процесната имат две цели. Те са с превантивен характер и целят осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на нарушението, мярката се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административно-производствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. В. Н., с ЕГН хх против заповед № GRAM-1343705 от 08.04.2025 година, издадено от А. А., командир на отделение към II РУ-П. при ОД на МВР-П.. Със заповедта му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП-временно отнемане свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА подадена от Н. В. Н., с ЕГН хх да заплати на ОДМВР П. сумата от 100 лв. разноси по делото за процесуално представителство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. [чл. 172, ал. 5 от ЗДвП](#).